

det fejler ikke, at der er forskellige Anstuelser tilstede baade i Landstinget og i Folkethinget. Under disse Omstændigheder har Udvalget, og jeg for mit personlige Vedkommende, troet, at der var Anledning til at lempe disse Anstuelser noget imod hinanden for at komme til et Resultat, der overhovedet var praktisk gennemførlig.

Det ærede Medlem fra Odense Amts 5te Valgkreds (H. M. Pedersen) gjorde 2 Hensstillinger til Udvalget som Slutning paa nogle Bemærkninger, han fremhævede imod den af Udvalget foreslaaede nye § 5. Det ærede Medlem, troer jeg, har uden Tvivl fremsat disse Bemærkninger tilbeels som Følge af en Misforstaaelse af den paagjældende Bestemmelse. Det ærede Medlem ryfter paa Hovedet; jeg vilde ønske, at han vilde opsætte sin endelige Mening herom, indtil han har hørt de Ord, som jeg skal tillade mig nærmest at henvende til ham. Han fandt denne § 5 uhenfigtsmæssig, væsentligt, fordi den efter hans Opfattelse værnedes for meget om Hundene og for lidet om Menneskene. Det ærede Medlem maa imidlertid efter denne sin Grundanskuelse være Udvalget taknemmelig for, at det overhovedet har bragt et Forslag frem i den Retning, i hvilken den nye § 5 gaar; hvis man ikke vil vedtage den nye § 5, saa vil der langtfra være vundet Noget i den Retning, det ærede Medlem ønsker, men man vil kun have støbt Noget tilbage, som Udvalget ønsker at indføre netop i Overensstemmelse med det ærede Medlems Grundtanke. Men det ærede Medlem befinder sig i Bidsfarelse, — jeg kunde fristes til at sige i en for mig noget besynderlig Bidsfarelse, da jeg ellers kender det ærede Medlems skarpsindige Opfattelse af deslige Bestemmelser, — naar han mener, at man ifølge denne § 5 skulde være uberettiget til at værges sig mod en Hund, som man bliver angreben af, at denne Paragraph skulde gjøre det til Pligt for et Menneske, der bliver angrebet af en Hund, først at lade sig bide og derefter klage. Saaledes omtrent troer jeg, det ærede

Medlem sagde, men det er jo en fuldstændig Bidsfarelse, det følger jo ganske af sig selv, at den, der anfaldes af en Hund, ligesaa vel har Lov til at værges sig mod Hundene, som den, der angribes af et Menneske, har Lov til at værges sig mod Mennesket. Dette behøver ikke at siges, § 5 giver i sin Affattelse ikke mindst Anledning til at holde paa en saadan Opfattelse som den antydede. At man kan værges sig, naar man bliver bidt, er soleklart; men Spørgsmaalet er, hvilken Ret man kan gjøre gjældende med Hensyn til Hundene, naar man ikke har haft Leilighed til at værges sig saa tilstrækkeligt, at man har slaaet den ihjel under den Kamp, som muligt har fundet Sted som Følge af Hundens Angreb, og her er det, at § 5 indfører noget Nyt. Naar man ikke vedtager den nye § 5, saa har man ganske sikkert Lov til at værges sig mod Hundens Angreb, men, om man har Lov til bag- efter at forlange, at den skal aflives eller have Mundkurv paa, er et andet Spørgsmaal. Det er den Regel, som § 5 gaar ud paa at give. Det ærede Medlem kan altsaa maaskee have Anledning til at mene, at Udvalget ikke er gaaet saa vidt, som man kunde ønske, men Udvalget er dog kommet det ærede Medlems Anskuelser imøde, og altsaa burde det ærede Medlem ikke have karakteriseret denne Bestemmelse som uheldig; han skulde have sagt, at det var ønskeligt, om man var gaaet noget videre. — Det ærede Medlem gjorde ogsaa den Hensstilling, om det ikke burde tages under Overveielse, om man ikke kunde bruge Politimesteren, Politibetjentene og Sognefogderne noget mere og skaarne Sogneforstanderstabene noget mere, end man har gjort. Dertil skal jeg bemærke, at den Anke, som er skjult i denne Hensstilling, rammer heller ikke Udvalget. Der siges jo netop i denne § 5, at Anmeldelse skal gjøres til Politimesteren og ikke til Sogneforstanderstabene. Der omtales vel, at Politimesteren skal gjøre Meddelelse til Sogneraadet, men hvorfor skal denne Meddelelse gjøres? For at der kan gjøres Anmærkning om det